

ABANS D'ARA

La palmeta de "don Salvador"

De J.V. Foix (Sarrià, Barcelona, 1893-1987) a La Publicitat (23-X-1931) i dibuix original (col·lecció particular) de Gaietà Cornet (Barcelona, 1878-1945) a En Patufet. Ira pedagògica.

J.V. FOIX 1931 PECES HISTÒRIQUES TRIADES PER JOSEP MARIA CASASÚS | ACTUALITZADA EL 30/01/2016 00:00

Ara fa dos diumenges es va celebrar en una de les viles darrerament agregades a Barcelona un acte simpàtic: els antics alumnes del qui va ésser durant molts anys mestre municipal de l'única escola pública de nois, havien organitzat un homenatge pòstum a la seva memòria. Hom va honorar amb el nom del mestre popular un vell carrer de l'antiga vila, hom li va dedicar una placa de bronze, hom va exaltar, amb la presidència de les autoritats, la labor pedagògica de "don Salvador" [...] En aquesta època de renovació pedagògica, de reformes escolars ardides, d'innovacions radicals en els mètodes d'ensenyament, l'homenatge té una valor documental. Tots els qui coneixen les característiques de l'escola primària tot just fa vint anys i que per amor a l'estudi o per deure professional han seguit el procés de formació de l'escola nova, de transformació continuada dels vells conceptes pedagògics, poden constatar aquesta realitat: un grup important d'homes fets -universitaris, mestres d'obres, artistes, industrials, obrers- s'apleguen per honorar la memòria d'un dels mestres d'estudi més temuts per la rígida aplicació damunt les mans tendres i porugues dels infants d'una tanda respectable de palmetades. Tècnicament impecables, cal dir-ho, però rabioses i coents. [...] La palmeta de "don Salvador", misteriosament irrompible, va fer aprendre durant molts anys a dotzenes de nois del poble molta

de gramàtica, d'aritmètica, de geografia, de cal·ligrafia i d'urbanitat. No sabem si la mateixa ciència hauria "entrat" emprant els diversos sistemes educatius propugnats avui. [...] És cert que els alumnes afectats pels excessos d'"ira pedagògica" de l'esmentat mestre són els més engrescats a recordar-ne i a honorar-ne la memòria. I és cert que altres mestres contemporanis, més "apostòlics", innovadors i generosos en el tracte amb els infants, adversos a la disciplina tradicional i partidaris de la disciplina conquistada lliurement per l'alumne, han estat oblidats pels vells deixebles, i s'han tornat barbablancs o han mort sense que ningú no en fes memòria. [...]